

Dr. Frankó Károly : Dr. Pikó Béla belgyógyász szakorvos, csoportvezető főorvos

Encsen született, 1917. december 29-én. Édesapja, hejópapi Pikó Béla uradalmi tiszt, földbirtokos, gazdasági tanácsos, édesanyja Kiss Rózsa. Távoli őse, a címeres nemeslevelet kapott Pikó Demeter, II. Rákóczi Ferenc generálisa volt.

Pikó Béla elemi iskoláját a gyomai Református Elemi Iskolában, a középiskolát a mezőtúri Református Gimnáziumban, egyetemi tanulmányait a debreceni Tisza István Tudományegyetemen végezte, majd ugyanitt szerzett belgyógyász szakorvosi képezést is. Orvosi működését orvos-gyakornokként Csongrád vármegye szentesi kórháza belgyógyászati osztályán kezdte, majd ugyanitt alorvos lett, édesapja kérésére tért vissza Gyomára. 1946 óta folyamatosan Gyomán, ill. Gyomaendrődön dolgozott, előbb, mint magán-, majd OTI, később körzeti, végül belgyógyász csoportvezető főorvos. Nős volt, felesége Boros Erzsébet szakgyógyszerész volt, aki 1955. április elsején kezdett Gyomán dolgozni a Fő úti gyógyszertárban, és ott dolgozott 1983. március 19-én bekövetkezett haláláig. Gyermeke, Béla 1958-ban született, onkológus főorvos Gyulán.

Nagyon lelkiismeretes, udvarias volt, soha nem látszott idegesnek vagy ingerültnek betegeivel vagy a hozzátartozókkal szemben. A munkája kitöltötte az egész életét. Még este 8-kor is olyan türelemmel beszélt a betegeivel, mint reggel 8-kor. Ha túl sok beteg volt a szakrendelőben, akkor ott maradt, és a magánrendeléséről küldte el a betegeit. Tudunk olyan esetről, hogy ha nem volt pénze a betegnek, a pénztárcájából kivette a gyógyszer árát és odaadta: „Nénikém, gyógyuljon meg!”

Munkája mellett kevés ideje jutott hobbira. Szeretett és szépen tudott hegedülni, de később, amikor egyre többet dolgozott a kertben, be kellett látnia, hogy a fizikai munka és a vonó nem férnek össze. A kertészkedés maradt: a ház körüli szőlőt gyakorlatilag egyedül művelte, metszett, kötözött, permetezett. Főleg szakkönyveket olvasott, melyek mellé csak elvétve került egy szépirodalom.. A televíziót aktív munkája során nem nagyon nézte, csak később – különösen megözvegyülése után – szólt esténként a tv, ami a társaságot is jelentette magányában. Régi vágya volt a hejópapi Pikó család történetével való behatóbb foglalkozás, de ez is csak álom maradt, az összegyűjtött családi történeteket és legendákat nem volt ideje lejegyezni.

Türelmes, precíz, a több évtizedes praktizálás során betegeinek egészségi állapotát és körülményeit is már nagyon jól ismerő orvos volt, a gondos kórelőzmény-felvételre, alapos fizikális vizsgálatra és a rendelkezésre álló alapvető laboratóriumi vizsgálatok eredményeire támaszkodva kiegészítő vizsgálatokat, konzíliumokat csak indokolt esetben, valamely megalapozott gyanú alátámasztására vagy kizárására kért. A kezelésben a gyógyszerek felírásával azonos súlyt fektetett a

szükséges életmódi tanácsokra; a kontrollokat, a betegek követését is kiemelkedő fontosságúnak tartotta.

Körzeti orvosi működése idején a Magyar Vöröskereszt helyi szervezetének elnöke volt. 1974-ben a Békés megyei Tanácstól dicsérő oklevelet, 1976-ban az Egészségügyi Minisztériumtól az Egészségügy Kiváló Dolgozója kitüntetését, 2001-ben Gyomaendrőd városától díszpolgári kitüntetését kapott.

A református hitközösség tagjaként éveken keresztül presbiter volt. 1982. szeptember 1-jén ment nyugdíjba. 36 éven keresztül gyógyította a gyomai betegeket. 2002. november 23-án halt meg, a gyomai református temetőben van eltemetve.

Megjelent: Új Gyomaendrődi Hírlap. 2009. augusztus. p. 5.